

இரண்டாம் வீர நாயக்கர் நாட்குறிப்பு

(1778 - 1792)

ஓர்சே.மா.கோபாலகிஷ்ணன்

தமிழில் நாட்குறிப்பு இலக்கியமென 'ஆனந்தரங்கப் பிள்ளை தினசரிதையை' (1736 - 1761) குறிப்பிடுவர்.

பாண்டிச்சேரி என வழங்கப்படும் புதுவைமாநிலத்தின் வரலாற்று ஆவணமாக இது கொள்ளப்படுகின்றது.

'ஆனந்தரங்கப் பிள்ளை தினசரிதை' யின் தொடர்ச்சி போன்றே அமைந்துள்ள இரண்டாம் வீரநாயக்கர் நாட்குறிப்பும், புதுவை, தமிழ்நாடு உள்ளிட்ட தென்னிந்தியாவின் வரலாற்றை கூறுகின்றது. இந்நாட்குறிப்பின் பதிப்பாசிரியரான மா.கோபாலகிஷ்ணன்...

இவர் புதுச்சேரியில் 1940 ம் ஆண்டு பிறந்தார். பிரான்சில் 1963 ம் ஆண்டு பௌதீகம், பொறியியலில் பட்டம் பெற்றபின் தென்வியட்நாமில் பேராசிரியராக வேலையேற்றார். தென்கிழக்காசியாவின் பல பாகங்களில் பிரயாணம் செய்தது முதல் தமிழ்நாட்டு வரலாற்றிலும் தமிழ் பண்பாட்டிலும் ஈடுபாடு கொண்டு பல துறைகளில் ஆராய்ச்சி செய்து வருகின்றார்.

தற்சமயம் பாரிசில் பணிபுரிந்துவரும் இவர் பட்டினப்பாலையைப் பிரெஞ்சில் மொழிபெயர்த்திருப்பதும் கோலாலம்பூர், மொர்சியசு, தைப்பே, பாரிசு போன்றவிடங்களில் ஆய்வுக் கட்டுரைகள் வழங்கியிருப்பதும் குறிப்பிடத் தக்கனவாகும்.

வொஸ்கோ தெ காமா 1498ல் கள்ளிக்கோட்டையில் இறங்கியமுதல் காலத்திற்குப் பின் போர்த்துக்கீசர்கள் வடபுலம்சென்று தக்கான கல்தான்களுக்கும், இந்து இராசாக்களுக்கும் இடையே உள்ள கோவாவில் நிலை பெற்றுத் தங்கள் வியாபாரத்தைப் பெருக்கி வந்தனர். அவர்களைத் தொடர்ந்து ஒல்லாந்துக்காரர்களும், டெனிஸ்காரர்களும், ஆங்கிலேயர்களும் வாணிபம் செய்யும் பொருட்டு தென்னிந்தியாவில் பலவிடங்களில் தத்தம் வியாபாரத் தலங்களை அமைத்துக் கொண்டனர்.

பிரெஞ்சு நாட்டில் 1604 ம் ஆண்டிலேயே 4-ம் கென்றி (HENRI IV) மகாராசா கிழக்கிந்தியக் கும்பனி ஒன்றை அமைத்தாரென்றாலும், இக் கும்பனியின் வியாபாரம் சரியானபடி பெருகவில்லை. அதன் பிறகு 1664 இல் ஒல்லாந்து, ஆங்கிலேயக் கும்பனிகளுக்கு சமமாகப் போதுமான பொருள்வசதியும் மற்றவசதிகளும் கொடுத்து 14-ம் லூயி (LOUIS XIV) மன்னரின் அமைச்சரான கொல்பேர் (COLBERT) புதிய கிழக்கிந்தியக் கும்பனியை நிறுவினார். இதையே பிற்காலத்தில் கொல்பேர் கும்பனி என்றழைக்கும் பழக்கம் ஏற்பட்டது.

14-ம் லூயி மகாராசா ஐரோப்பாவில் பலவிடங்களில் வெற்றிபெற்று வந்தாலும், அவருடைய கப்பற்படை போதுமான பலமுள்ளதாக இல்லாததால், வெளிநாடுகளுடன் கடல்மார்க்கமான வாணிபம் சிறந்த முறையில் நடந்தேறவில்லை. எனவே 'கொல்பேர் கும்பனி' கலைக்கப்பட்டு, வேறொரு பிரெஞ்சிந்தியக் கும்பனி அமைக்கப்பட்டது. இம் மூன்றாம் கும்பனியே பலசிறப்புத் தனியுரிமையுடன் 1769 வரை இந்தியாவுடன் வியாபாரம் செய்து வந்தது.

வடஇந்தியாவில் 1526 இல் பாபர் கொண்ட வெற்றிக்குப் பின் மொகலாய சாம்ராச்சியம் உருப்பெற்று, பிறகு அக்பர், ஜெஹாங்கீர் காலத்தில் விரிவடைந்து 17-ம் நூற்றாண்டு நடுவில் சிறப்புடன் விளங்கிற்று. எனவே ஐரோப்பியநாடுகள் அனைத்தும் முதலில் டாமன், பரோக், தூரத் போன்றவிடங்களில் தத்தம் தலங்களை அமைத்தன. கொள்ளை நோயும், பஞ்சமும் ஏற்பட்டதன் காரணமாக தூரத்தின் வளங்குன்றத் தொடங்கியதால் ஐரோப்பியர்கள் அவ்வூரைவிட்டு தெற்குநோக்கிச் சென்றனர்.

முதன்முறையாக 1553-ம் ஆண்டில் வெளியான போர்த்துக்கீசரின் தரைப்படத்தில் தான் புதுச்சேரி குறிப்பிடப்பட்டிருக்கின்றது. 1618 - 1620 ஆண்டுகளில் அங்கு டச்சுக்காரர் என்று சொல்லப்படும் ஒல்லாந்துக்காரர் வியாபாரக்கூடம் ஒன்று வைத்திருந்தனர். அவர்களுக்குப் பின் சிலவருடங்கள் டெனீஸ்காரர்கள் அங்கு தங்கி வியாபாரம் செய்தனர்.

17-ம் நூற்றாண்டின் இரண்டாவது பகுதியில் தென்னிந்தியாவில் அடிக்கடி பலபோர்கள் நிகழ்ந்து "அலங்கோலங்களும்". மக்களுக்குச் சொல்லொணக்கஷ்டங்களும் ஏற்பட்டன. தக்காணத்தின் கிழக்குப் பக்கம் கொல்கொண்டா இராச்சியம், தெற்கில் பாலாறு வரை பரந்திருந்தது. மேற்குப் பக்கத்தில் இருந்த பிஜப்பூர் இராச்சியமோ தென்கிழக்கில் தஞ்சாவூர் இராச்சியம் வரை வியாபித்திருந்தது. இவ்விரண்டு அரசுக்களுக்கும் இடையே இருந்த புதுச்சேரி பலசமயங்களில் வன்முறைக்குட்பட்டு கொள்ளையடிக்கப்பட்டது.

கடைசியில், பிஜப்பூர் இராச்சியத்துடன் இணைக்கப்பட்டபோது அப்பகுதியில் ஆளுனராக இருந்த ஷேர் கான்

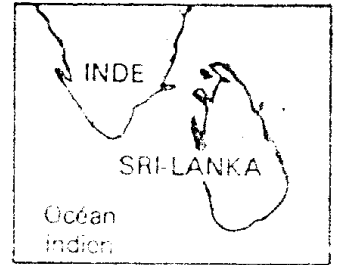
லோதி புதுச்சேரியை 1662 இல் ஒல்லாந்துக்காரருக்கு கொடுத்து, அவர்கள் அங்கு தங்கி வாணிபம் செய்ய சம்மதமளித்தார். ஆனால் 1673 இல் பிரெஞ்சுக்காரர் துரத்தைவிட்டு தெற்கில் சோழமண்டலக் கரையில் புதிய தலமொன்று ஆரம்பிக்கவிரும்பி ஓரிடம்தேடி கொண்டிருக்கும் சமயம் ஷேர் கான் லொதிக்கு ஒல்லாந்துக்காரர் மீது வெறுப்பு ஏற்பட்டிருந்ததால் புதுவையில் இருந்த சிறிய கோட்டையை பிரெஞ்சுக்காரருக்கு அளித்தார். அடுத்தவருடம் பிரான்சுவா மார்த்தேன் (FRANCOIS MARTIN) அவ்விடம் வந்து ஊரைவிரிவுபடுத்தி தமிழரும் பிரெஞ்சுக்காரரும் தத்தம் வியாபாரத்தை பெருக்குவதற்கான சூழ்நிலையை ஏற்படுத்தத் தொடங்கினார்.

1693-ம் ஆண்டு ஐரோப்பாவில் ஏற்பட்ட சண்டையில் தொடர்பாக ஒல்லாந்துக்காரர் புதுச்சேரியில் சண்டை செய்து அவ்வுரை கைப்பற்றிக் கொண்டு பிரான்சுவா மார்த்தேனை யாவா தீவிலிருக்கும் பத்தாவியா (BATAVIA) க்கு நாடு கடத்தினார்கள். புதுச்சேரி தங்கள் வசம் ருந்த போதுதான் வில்வ நல்லூர், பாகூர் ஆகிய இடங்கள் வாங்கப்பட்டு புதுவைநகருடன் சேர்க்கப்பட்டன. 1699 இல் ரிசுவிக் (RISWICK) ஒப்பந்தம் ஏற்பட்டபொழுது

இலங்கை

SRILANKA

1767 - 1796

இந்தியாவை அடக்கியாவதற்காக எழுந்த ஆங்கில-பிரான்சியப் போராட்டம் ஸ்ரீலங்காவிற்கு ஒரு நீண்டகாலக் கெடுதியை அறிவிப்பதாக இருந்தது. பிரான்சில் ஏற்பட்ட ஏழுவருட யுத்தத்தின் இழப்புகள் வெளிநாட்டரசுகளை திரும்பவும் அடையும் ஆகைக்கு முற்றுப்புள்ளி வைக்கவில்லை. கிட்டத்தட்ட 1771 இலிருந்து இந்தியாவின் மேல் படையெடுக்கும் திட்டங்களுக்கு பிரான்சு ஊக்கமளித்தது. இதன் பெறுபேறாக இந்திய தீபகற்பத்தில் ஆதிபத்தியம் செலுத்தவிருந்த இரு போட்டியாளருக்கும் திருகோணமலைத் துறைமுகம் ஒரு அக்கறையுள்ள இடமாயிற்று. இவ்விரு பகுதியினரிலும் பார்க்க ஆங்கிலேயர் இதன்மேல் விசேட அக்கறை கொண்டனர்.

கடற்படையினரின் தேவைகளை இருவகையில் திருப்திகரமாகச் செய்து முடிக்கக்கூடிய இடமாக இருந்தபடியால் திருகோணமலைத் துறைமுகம் முக்கியமாயிற்று. இந்தியாவைக் காக்கவிருந்த சண்டைக் கப்பல்கூட்டம் பருவக்காற்றுக்கூறல் துணைக்கண்டத்தில் தரித்திருக்க வேண்டியிருந்தது. அக்டோபர் மாத இடைப்பருவ புயல்காற்றினால் ஏற்பட்ட உக்கிரமான காலநிலையிலும், சிறிது வேகம் குறைந்த ஏப்ரல்மாதக் காற்றுக்கும் பாதுகாப்பான துறைமுகம் தேவைப்பட்டது. எனவே திருகோணமலைத் துறைமுகம் மட்டும் இத்தேவைகளைப் போதுமானளவு திருப்தி செய்ததோடு இந்திய மலபார், கொரோமெண்டல் கரைகளை மேற்பார்வை செய்யக்கூடியதாகவும் இருந்தது. 1746 க்கும் 1795 க்குமிடையில் ஆங்கில கீழைத்தேச கப்பற்படை இந்துசமுத்திரத்தில் வடகீழ் பருவப்பெயர்ச்சிக் காற்றை நாற்பது முறைகள் எதிர் நோக்கியது. இவற்றில் பதினைந்து முறைகள் பிரிட்டிஷ் கடற்படை திருகோணமலைத் துறைமுகத்தை பாவித்தது. அதில் பதினொருமுறை கப்பற்படையின் தேவை தென்மேல் பருவப்பெயர்ச்சிக் காலமாகிய சித்திரை மாதத்தில் ஏற்பட்டது. இதையிடப் பலமுறை கப்பலில் ஏற்பட்ட திருத்த வேலைகளுக்கும், மரம், நீர் எடுப்பதற்கும் அடிக்கடி திருகோணமலைக்குப் போகவேண்டியிருந்தது. இத் தகவல்களின்படி திருகோணமலை யுத்தகாலங்களில் வசதிகள் கொண்ட முக்கிய இடமாகக் கணிக்கப்பட்டது. ஒஸ்ரிய யுத்தம் வெற்றியுடன் முடிவடையும் நிலையில் டச்சுக்காரரும், ஆங்கிலேயரும் இணைந்திருந்தபடியால் ஆங்கிலேயர் தடையின்றி துறைமுகத்தைப் பாவித்தனர். பிரஞ்சுக்காரருடன் போர் ஆரம்பிக்கமுன்பும் இவர்கள் இத்துறைமுகத்தைப் பாவித்தனர். ஏழுவருட இப்போரின் போது [ஏழாண்டுயுத்தம் (1756-1763) பிரான்ஸ், ஒஸ்ரியா, கவிடன், ஸ்பெயின் போன்றநாடுகள் ஒரு அணியிலும், பெரிய பிரித்தானியா, புருசியா; (ஜேர்மனியில் ஒருபகுதி) ஹனொவர் ஆகியநாடுகள் ஒரு அணியிலுமாக நடைபெற்ற ஓர் உலகளாவிய யுத்தம் ஐரோப்பா, வட அமெரிக்கா, இந்தியா ஆகிய இடங்களில் நடைபெற்றது. இதில் இருபெரும் காலனித்துவ எதிர்நாடுகளான பிரித்தானியாவும், பிரான்சும் வடஅமெரிக்காவிலும், இந்தியாவிலும் சண்டையிட்டுக் கொண்டன] டச்சுக்காரர் நடுநிலைமை வகித்தனர். அதனால் ஆங்கிலேய கப்பற்படையினர் தொடர்ந்தும் திருகோணமலைக்குச் சென்று பலவசதிகளையும் பெற்றனர்.

ஆனால், எதிர்காலத்தில் இதன்நிலை என்ன? திருகோணமலை தொடர்ந்தும் நடுநிலை வகிக்கும் துறைமுகமாக இருந்து ஆங்கிலேயரின் சமாதான யுத்த நேரங்களில் தடையில்லாமல் செல்லக்கூடியதாக முன்பிருந்தது போலத்தொடர்ந்தும் இருக்குமா? 1770 களின் பிற்பகுதியிலும், ஸ்ரீலங்கா வி.ஓ.சி ஆங்கில-பிரான்சியப் போராட்டத்தில் ஈடுபட்டிருந்தால் ஏற்பட்ட நிகழ்ச்சிகள், இவ்வினாவிற்குரிய விடை 'ஆம்' என்று சொல்வது இலகுவானதல்ல என்பதை வெளிப்படுத்துகின்றது.

அவர்கள் புதுவைநகரையும், அதைச்சார்ந்த கிராமங்களையும் பிரெஞ்சுக்காரரிடம் ஒப்படைத்தனர். பிரான்சுவா மார்த்தேன் பிரஞ்சிந்தியக் கும்பனியின் தலைமையிடத்தை 1701-ம் ஆண்டில் தூரத்திலிருந்து புதுச்சேரிக்கு மாற்றி இவ்வூர் கோட்டையைப் பெரியதாக்கி வலுப்படுத்தியதின் விளைவாக வாணிபம் பெருகி தமிழரும், பிரெஞ்சுக்காரரும் அங்கு அமைதியுடன் வாழத்தொடங்கினர். 1706 இல் அவர் இறந்த போது தென்னிந்தியாவிலேயே புதுச்சேரி மிக அழகிய அரண் அமைத்த ஊராகவும், வியாபாரச் செல்வம் கொழிக்கும் ஊராகவும் விளங்கிற்று. அக்காலத்தில் பிரெஞ்சு மகாராசாவாக இருந்த 14-ம் லூயி பற்பல வெற்றிகள் கண்டு தன் இராச்சியத்தை விரிவுபடுத்தினார். ஆனால் மேலே கூறியதுபோல் அவருக்கும் போதுமான பலமுள்ள கப்பற்படை இல்லாத காரணத்தால் கடற்பகுதியில் ஆங்கிலேயருக்கு எதிராக போட்டசண்டையில் தோல்வியே கண்டார். 17-ம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்திலிருந்து ஆங்கிலேயருடைய கப்பற்படையே முதற்படையாக விளங்கிற்று. ஒல்லாந்துக்காரர் சிறிதுசிறிதாக இந்தியத் துறைமுகங்களை கைவிட்டு மலாக்கா, யாவா பகுதியில் முழுமுயற்சியுடன் தங்கள் வியாபாரத்தலங்களை அமைத்துக் கொண்டதால் அது

முதல் இந்தியாவின் வடக்கு- தெற்குப்பாகங்களில் ஆங்கிலேயருக்கும், பிரெஞ்சுக்காரருக்குமே பலத்த போட்டி ஏற்பட்டது.

இங்கு ஆசியாக்கண்டத்தின் தென்மேற்குப் பகுதியிலும் இந்திய மாகடலில் இருக்கும் தீவுகளிலும் அக்காலத்தில் நிலவிய சூழ்நிலையைச் சற்றுத்தெரிந்து கொள்ளுதல் பயனுள்ளதாகவிருக்கும்.

1638 இல் ஒல்லாந்துக்காரர் மொர்சியஸ் தீவில் இறங்கித் தங்கினார்கள். அதே காலத்தில் பிரெஞ்சுக்காரர் அதற்குப்பக்கத்தில் உள்ள புர்போம் (BOURBON) இன்றைய ரீயூனியன் தீவு, ரொதிரிக் தீவு மற்றும் மடகாஸ்காரில் சில இடங்களையும் தமதாக்கிக் கொண்டனர்.

1711 இல் புர்போம் தீவில் சுமார் 1000 குடிகள் வாழ்ந்து வந்தனர். ஏறக்குறைய அதேகாலத்தில் மொர்சியசில் தங்கி வாழமுடியாத காரணத்தால் அனைத்து ஒல்லாந்துக்காரரும் அத்தீவை விட்டுக்கிளம்பி தூரகிழக்கில் சுமத்திரா, யாவாவில் தங்கள் வியாபாரத்தலங்களை அமைத்தனர். எனவே அச்சமயம் பிரெஞ்சுக்காரர் ஒரு குடியு

1767 - 1796 : ஸ்ரீலங்கா

முற்றுகையிடப்பட்ட அமெரிக்கரின் சுதந்திரப் போராட்டத்தின் போது அவர்கள் பக்கம் சார்ந்த பிரெஞ்சுத் தலைநடு வெளிநாடுகளிலுள்ள பிரித்தானிய அரசுகளின் மேல் தாக்குதல் மேற்கொள்ளப்படும் திட்டமாகவே இருந்தது. இந்தியாவிலுள்ள பிரித்தானியருக்குச் சொந்தமான இடங்களைத் தடைப்படை, கடற்படை கொண்டு தாக்குவது இவர்களின் திட்டத்தில் சேர்க்கப்பட்டிருந்தது. அமெரிக்காவில் பிரிட்டிஷாரின் தோல்வி இதற்கு சந்தர்ப்பமளித்தது. இக்காலப் பகுதியில் தொடர்ச்சியாகக் காணப்பட்ட டச்சுருடியரசுக்கும், பிரித்தானியாவுக்கும் இடையில் இருந்த வர்த்தகப் போட்டியும், டச்சுக்காரரின் அக்கறைகளுக்கு பிரித்தானியரின் உணர்ச்சியற்ற தன்மையும், டச்சுக்காரரை பிரான்சியரின் செல்வாக்கின் கீழ் கொண்டுவந்ததோடு 1778 இல் பிரித்தானியருக்கு எதிராக ஆயுதங்கள் பாவிப்பதில் நடுநிலைமை வகிக்கவும், பின்பு 1780 இல் யுத்தப்பிரகடத்திற்கும் தள்ளியது. இம் முன்னேற்றங்கள், பிரித்தானியாவின் அமெரிக்க சாம்ராச்சியத்தின் இழப்புகளும், இந்தியாவின் மேல் பிரான்ஸ் படையெடுக்க ஆயத்தங்கள் செய்த காலத்திலும் நிகழ்ந்ததால், பிரித்தானியா தனக்குச் சொந்தமான கிழத்தேச நாடுகளின் பாதுகாப்பை அவசரமாக எதிர்கொள்ள வேண்டியிருந்தது. 1781 இல் ஆங்கிலேயருக்கும், டச்சுக்காரருக்கும் போர் ஆரம்பமானதும், டச்சுக்காரருக்குச் சொந்தமான வெளிநாடுகளிலுள்ள இடங்கள், அதாவது திருகோணமலை, நன்னம்பிக்கைமுகை (CAPE OF GOOD HOPE) போன்ற பகுதிகள் பிரான்சியரின் முக்கிய தளங்களாயின. இத் தளங்கள் ஆசியாவிலுள்ள பிரித்தானியருக்குச் சொந்தமான இடங்களுக்கு எதிர்மாறான திட்டங்களைத் தொடர்ந்து நடத்துவதற்கு உதவியாக அமைந்தன.

1781 இல் திருகோணமலை ஆங்கிலேயரின் ஆட்சிக்காலத்தோடு நோக்குமிடத்து நுட்பமான மாற்றத்தை அடைந்தது. நடுநிலைமை வகித்துக் கொண்டிருந்த துறைமுகம் பிரிட்டிஷார் பாவிக்கக் கூடியதாக இருந்து பின் ஒரே இரவில் இந்தியாவைத் தாக்கக்கூடிய ஒரு திறமான தளமாக மாறியது. 1781 இல் டச்சுக்காரர், பிரிட்டிஷார் திருகோணமலையைப் பாவிப்பதைத் தடைசெய்ததால், இந்தியாவின் கிழக்குப் பக்கத்தில் பிரிட்டிஷார் தளம் அமைப்பது அவசியமாயிற்று. பிரித்தானிய ஆட்சியிலிருந்த இந்தியா மீது படையெடுக்கும் திட்டம் பிரான்சியருக்கு இருந்தமையால் திருகோணமலைத் துறைமுகத்தைப் பாவிப்பதைத் தடைசெய்து கைப்பற்றும் திட்டங்கள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. ஆரம்பத்தில் டச்சுக்காரரின் கொரோமெண்டல் கரையையும் கைப்பற்றும் திட்டத்தை வகுத்தனர். பின்பு 1781 இல் இலங்கையிலுள்ள எல்லா டச்சுக்காரரின் குடியேற்றங்களையும் கைப்பற்றுவதாக திட்டத்தை விஸ்தரித்தனர். திருகோணமலையே முக்கிய இடமாக இருந்தபடியால் 1782-ம் ஆண்டு ஜனவரி மாதம் ஆங்கிலேயர் இதைக் கைப்பற்றினர். தொடர்ந்து கடற்படை அதிகாரி சவ்றன் தலைமையில் 1782-ம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் மாதம் பிரான்சியரினால் திருகோணமலை தோற்கடிக்கப்பட்டமை ஆங்கிலேய கௌரவத்திற்கு தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது. இதன் பின்பு பிரிட்டிஷார் சென்னையையும் இழந்தனர். ஆசிய நாடுகளிலுள்ள ஏனைய இடங்களையும் இழக்கும் அறிகுறிகள் தென்பட்டன. பூசியின் (BUSSY'S) படையெடுப்புத் தோல்வியும், சவ்றனின் (SUFFREN) தாக்குதலை கடற்படை அதிகாரி சேர் எட்வர்ட் கியூயெஸ் (Sir EDWARD HUGHES) எதிர்த்த தன்மையும் ஆங்கிலேயரைப் பாதுகாத்ததோடு பிரான்சியரைத் தாங்கள் அழிந்துகொண்டிருக்கும் இந்திய செல்வங்களைத் திரும்ப அடைய வழிவகுத்தது. திருகோணமலை, 1783 இல் போர் முடியும்வரை பிரான்சியரின் ஆதிக்கத்தில் இருந்தது.

மில்லா இத்தீவில் தமது கொடியை நாட்டி "பிரான்சுத் தீவு" என்ற இரண்டாவது பெயரைச் சூட்டினர்.

இங்கு கோப்பி பயிர்தொடங்கி சிறிதுசிறிதாக இத்தீவு வழம் பெற்றுவந்ததால். 1735-ம் ஆண்டு இத்தீவின் சனத்தொகை சுமார் 4000மாக பெருகியிருந்தது. அவ்வ ருடம் அங்கு புதிய ஆளுனராக வந்த மாயே தெ லபுர் தொனே (MAHE DE LABOURDONNAIS)வின் ஆட்சியில் (1735 - 1746) பிரெஞ்சு மகாராசாவின் பெயர் சூட்டப் பட்ட போர் லூயி (PORT LOUIS) பட்டணம் ஆழ்கடல் துறையாக விரிவாக்கப்பட்டதன் விளைவாக இத்தீவுக்கு புதிய செல்வநிலை ஏற்பட்டு. இதன் சனத்தொகை பெருகத்தொடங்கியது. 1778 இல் அமெரிக்காக்காலனி களின் சுயாட்சிப்போர் மூண்டபோது பிரான்சுத்தீவு-யீலு தெ பிரான்சு-புர்போம் தீவு-யீலு தெ புர்போம் ஆகிய ஒவ்வொன்றிலும் ஏறக்குறைய 45 000 மக்கள் வாழ்ந்து வந்தனர். துய்பிளேக்க காலத்தில் இருந்த சிறப்பையும் மக்கள் தொகையையும் இழந்து. புதுச்சேரி 1778 இல் சற்று சாதாரண நிலைக்கு வந்துவிட்டிருந்தாலும் அவ்வூ ரிலும், அலுரைச்சார்ந்த பிரெஞ்சுப் பகுதிகளிலும் 80 000 மக்கள் வாழ்ந்ததுடன் அவ்வூருக்கு வெகு தூரத்திலிருந்து பலவகையான வாணிபப் பொருள்கள் நிலையாகவும், பெருத்த அளவிலும் கிடைத்து வந்ததை நோக்குமிடத்து அக்காலத்து புதுவையின் முக்கியத்துவத்தை உணர முடிகின்றது. பிரான்சு நாட்டிலிருந்து "ஈந்தை என்று சொல்லப்பட்ட இந்தியாவுக்குப் போகும் கடல் வழியிலே மேற்சொன்ன இரண்டு தீவுகளும் நல்ல உபயோகமாக இருந்து வந்தன. இத்தீவுகள் உட்பட இந்து மாகடலில் இருந்த ஏனைய பிரெஞ்சுத்தலங்களுக்கு தலைமை இடமாக புதுச்சேரி விளங்கி வந்தது.

இதேபோல் ஆங்கிலேயர் தென்ஆபிரிக்காவைச் சுற்றிச் செல்ல கடல்மார்க்கத்தை உபயோகித்தனர் என்றாலும், தங்களுக்கு மாற்று வழியாகத் தரைவழியொன்றும் அமைத்து எகிப்து, பெர்சியா போன்ற நாடுகளுடன் நல்லுறவு கொண்டிருந்தனர். லண்டன் சீமையிலிருந்து இந்திய நாட்டுக்கு விரைவில் முக்கியமான செய்திகளையும், ஆணைகளையும் அனுப்ப இவ்விரண்டாம் வழி அவர்களுக்கு மிக்க உதவியாக இருந்தது.

ஆங்கிலேயரும், பிரெஞ்சுக்காரரும் இந்தியாவிலும், இந்தியப்பக்கத்திலும், கடலிலும் பன்முறை சண்டை போட்டுக் கொண்டது ஐரோப்பாவில் ஏற்பட்ட பல போர்களின் பிரதிபலிப்புக்களே ஆகும். 1740 - 1748 இல் ஆஸ்திரியா வாரிகரிமைப் போரின் போது புதுவை

மௌனம் 3

ஆளுனராக இருந்த துய்பிளேக்க லபுர்தொனேயின் துணை கொண்டு சென்னைப் பட்டணத்தை முற்றுகை யிட்டனர். அச்சமயம் ஆங்கிலேயரின் தலைமையகம் கூடலூரில் உள்ள சென் டேவிட் கோட்டைக்கு மாற்றப் பட்டு, ஏக்கலா சாப்பேல் (AIX LA CHAPELLE) உடன்ப டிக்கைக்கு பிறகு 1749 இல் மறுபடியும் சென்னைக்கு வந்தது.

இந்தியாவில் அப்போது நிலவிய சீர்கேடான நிலை மையை உபயோகித்துக்கொண்டு துய்பிளேக்க தன்னு டைய ஆதிக்கத்தை தென்னிந்தியாவில் பலபாகங்களில் அமைக்கத் தொடங்கினார். ஜெனரல் புய்சியின் வெற்றி ஐதராப்பாத் பகுதியை பிரெஞ்சுக்காரரின் அதிகார வசம் கொண்டுவந்ததுடன், 1750-ம் ஆண்டு வாக்கில் புதுவை நகரமே தென்னிந்தியாவில் அரசியல் நோக்கிலும், வாணிப, செல்வ நோக்கிலும் முதலிடம் பெற்றுவிளங்கி யது. ஆனால் துய்பிளேக்கின் அரசியல் நுண்ணறிவைப் புரிந்து கொள்ளாமல் வெர்சாயிலிருந்து ஆட்சி செய்த அதிகாரிகள் அவருடைய எதிரிகளின் பேச்சுக்கு செவிம டுத்து அவரை பதவிநீக்கம் செய்து கோதெஹே என்ற புதிய ஆளுனரை நியமனம் செய்தனர். அக்காலத்தில் புதுவையில் வாழ்ந்த ஆளுந்தரங்கப்பிள்ளையின் நாட்கு றிப்பில் (1736 - 1761) கடைசிவருடங்களில் ஏற்பட்ட தூர்பாக்கியங்கள் பற்றி மிகவும் மனக்கஷ்டத்துடன் எழுதப்பட்டிருக்கின்றது.

1756 - 1763 இல் ஐரோப்பாவில் ஏற்பட்ட எழு ஆண்டுப் போர் தொடங்கியபின் 1757 இல் வாங்காளத்தில் உள்ள பிளாசியில் கொண்ட வெற்றியைத் தொடர்ந்து ஆங்கி லேயர்கள் தங்களுடைய முழுப்பலத்தை தெற்கே கொண் டுவந்து புதுவைக் கோட்டையைத் தாக்கினர். 1761 இல் அவர்கள் புதுச்சேரியை கைப்பற்றியது, அக்கணத்தில் ஏற்பட்டிருந்த பிரெஞ்சு ஆதிக்கத்துக்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்ததோடு, அக்காலம் வரை இந்தியாவில் பிரெஞ்சுக் காரருக்கு இருந்துவந்த செல்வாக்கும் சிறிதுசிறிதாக குறையத்தொடங்கியது. 1746 இல் பிரெஞ்சுக்காரர் சென்னைக்கோட்டையை அழித்ததை சாக்காக வைத்து 1761 இல் ஆங்கிலேயர் புதுவைக் கோட்டையை தரை மட்டமாக்கி அவ்வூரையும் அழித்தனர். ஏழாண்டுப்போர் ஐரோப்பாவில் முடிவுபெற்றாலும் ஆங்கிலேயர் கங்கைச் சமவெளியினுடே மேற்குநோக்கிச் சென்று ஆட்டம் கண்டு விட்டிருந்த மொகலாய சாம்ராச்சியத்தின் பலபா கங்களைத் தாக்கினர். பிற்காலத்தில் வீரா நாயக்கரின் நாட்குறிப்பில் சொல்லப்படுகின்ற புதுவையில் சந்திக்கப் போகும் "மண்றோ" 1764 இல் பச்சாரில் வெற்றிபெற்று, மேலும் பெரிய பகுதியை ஆங்கிலேயரின் ஆதிக்கத்தின் கீழ் கொண்டு வந்தார்.

பாழடைந்த புதுவை 1763 இல் ஏற்பட்ட பாரிகு உடன்ப டிக்கைப்படி பிரெஞ்சு ஆட்சிக்கு திரும்பி வந்தாலும் பலவருடங்கள் லாகவின் ஆட்சியில் மிகவும் சீரழிந்த நிலையிலேயே சுனங்கியிருந்தது. எதிர்மாறாக வங்கா ளத்திலும், பீகார் பகுதியிலும் மக்கள் மீது பெருத்தவரிகள் சுமத்தி செல்வம் சேர்த்த ஆங்கிலேயக் கும்பனியால் மேலும்படைகளைப் பலப்படுத்தவும் பீரங்கிகள், குண்டு கள் வாங்கவும் இந்தியச் சிப்பாய்களை பெருவாரியாக சேர்க்கவும் முடிந்தது.

15-ம் லூயி மகாராசா காலத்தில் சுவாசேல் (CHOISEUL) அமைச்சராக இருந்தபொழுது நடந்த சீரான நிர்வாக அவருக்குப்பின் தொடரவில்லை. ஐரோப்பாவில் புதிதாக பிரஷ்யா என்ற இராச்சியம் வலுப்பெறவும் பிரெஞ்சு இராச்சியத்தின் வலிமை குன்றவும் தொடங்கியது.

இங்கிலாந்திலோ இரண்டாம் ஜோர்ட்ஜ் (GEORGE II) அரசின் போது (1727 - 1760) மிகச்சிறந்த அமைச்சரான வில்லியம் பிற்(WILLIAM PITT) இங்கிலாந்தின் எதிர்காலம், அதன் வர்த்தக வளர்ச்சி அனைத்தும் கப்பற்படைப் பலத்தைச் சார்ந்திருப்பதை நல்ல சமயோசித உணர்வுடன் அறிந்து அதற்குத் தக்கபடி நிர்வாகம் செய்யதன் பயனாக அக்காலத்தில் கனடா, காரீபியன் தீவுகள், இந்தியாவின் கிழக்குப் பகுதி முதலியவை ஆங்கிலேயர் வசமாகின.

அவருக்குப் பின் மூன்றாம் ஜோர்ட்ஜ் (GEORGE III) 1760 இல் சிம்மாசனம் ஏறியபோது இவருடைய அரசாட்சிக்காலம் ஆங்கிலேய வரலாற்றிலேயே இவ்வளவு சிறந்த காலமாக திகழும் என்று எவரும் எதிர்பார்த்திருக்க மாட்டார்கள். இவர் 1820 இல் இறந்த போது, பிரெஞ்சு நாட்டில் 15- ம் லூயிகாலம், 16-ம் லூயிகாலம், பிரெஞ்சு சுப்புரட்சிக்கால அலங்கோலங்கள், நெப்போலியனின் ஏற்றம், பிறகு 1815 இல் அழிவு, அதன்பின் மீண்டும் புர்போம் மரபுமுடியாட்சி ஆகியவற்றையெல்லாம் பார்த்துவிட்டு மறைந்தார். இவர் காலத்தில் மேற்சொன்ன வில்லியம் பிற் முதலமைச்சர், வேறு இதர அமைச்சர்களுக்குப்பின், இளைய வில்லியம் பிற்(WILLIAM PITT THE YOUNG) என்பவரைப் பதவியில் அமர்த்தியதன் விளைவாக இங்கிலாந்தில் பொருளாதார முன்னேற்றமும் சிறப்பான வாழ்வும் ஏற்பட்டன.

அக்காலத்தில் பிரெஞ்சு நாட்டின் மக்கள் தொகை இரண்டரைக்கோடியாகவும், இங்கிலாந்தின் மக்கள் தொகை ஒன்றரைக்கோடியாகவும் இருந்ததை எண்ணிப்பார்க்கும் போது இச்சிறப்பின் மகிமை மேலும் அதிகமாகின்றது.

இப்படியிருக்க தம்மீது போடப்பட்ட புதியவரிகளை எதிர்த்து அமெரிக்க குடியேற்றமக்கள் ஆங்கிலேய ஆட்சியிலிருந்து மீளவிரும்பி 1776-ம் ஆண்டு யூலை 4 இல் சுயாட்சிப்பிரகடனம் செய்தனர். முதலில் பிரெஞ்சு நாட்டிலிருந்து பல பிரெஞ்சுக்காரர்கள் லஃபயத் (LAFAYETTE) போன்றோர் சொந்த விருப்பத்திலும் அபிமானத்திலும் அமெரிக்கா சென்று அக்குடிகளுக்கு துணையாக

ஆங்கிலேயரை எதிர்த்தனர். பிறகு 1778 இல் அதிகாரபூர்வமாக ஸ்பெயினும், பிரான்சும் சட்டமுறையில் போரில் இறங்குவதை அறிவித்தபின் உலக முழுவதிலும் ஆங்கிலேயருக்கும், பிரெஞ்சுக்காரருக்கும் மோதல்கள் ஏற்பட்டன.

அக்காலங்களில் இரண்டுபக்கத்திலும் இருந்த சேனைத் தலைவர், கப்பற்படைத்தலைவர், உலகின் பற்பல பாகங்களில் எதிர்த்துப் போராடும் சூழ்நிலைகள் ஏற்பட்டன. இதன்படியே முதலில் கனடாவில் ஏழாண்டுப்போரின் போது எதிர்எதிர் நின்று சண்டை செய்த பெலுக்கோம்பும் மண்றோவும் பிறகு 1778 இல் புதுச்சேரி முற்றுகையின் போது எதிர்த்து மோதிக்கொண்டனர். பெரிய கப்பற்படையின் பக்கபலம் காரணமாக வெகுசீக்கரமே தங்களுடைய ஆதிக்க நாடுகளை விரிவுபடுத்திய ஆங்கிலேய அரசின் கீழ்ப்படைத்தலைவர்கள் வட அமெரிக்கா, இந்தியா, ஐரோப்பா முதலிய பாகங்களில் இடம்மாறிமாறிச் சண்டைசெய்து வெற்றியும் புகழும் அடைந்தனர்.

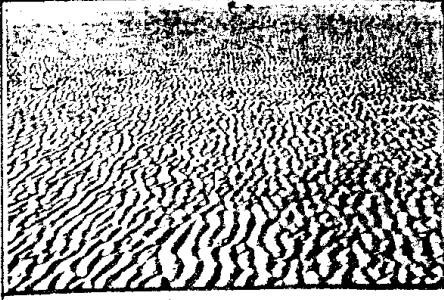
அக்காலத்தில் தென்னிந்தியாவின் கீழ்ப்பகுதியில் மூன்றுவல்லரசுகள் ஆட்சி செய்துவந்தன. மராட்டியர், ஐதராப்பாத் நிசாம், மைசூர் ராஜா ஐதர் அலி ஆகிய இம் மூன்று அரசுகளின் இடையே உள்ள பகையுறவை நன்றாகப் பயன்படுத்திக் கொண்டு, சமயத்துக்கு தக்கமாறி மாறி மாறி ஒவ்வொருவருடனும் உதவி ஒப்பந்தம் செய்து கொண்டு சிறிதுசிறிதாக பெருநிலப்பகுதிகளை ஆங்கிலேயர் தம்வசமாக்கிக் கொண்டுவந்தனர். இருப்பினும் ஆங்கிலேயரிடம் நல்லுறவு வைத்துக்கொண்டிருந்த ஆற்காட்டு நவாபு முகமது அலிக்குப் பலவிதங்களில் ஆட்டங்காட்டி 1769 இல் சென்னைக்கு மிக அருகில் வந்து ஆங்கிலேயப்படைகளை நடுங்கச் செய்தபின் தன்னுடன் ஒப்பந்தம் செய்யவைத்தவர் ஐதர் அலி என்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும். இந்த உடன்படிக்கையை ஆங்கிலேயர் பிறகு சரியான முறையில் அமூலப்படுத்தாதது கண்டு வெகுண்ட ஐதர் அலி அதுமுதல் அவர்களை அறவே வெறுத்து பிரெஞ்சுக்காரருடன் சிநேகம் கொண்டு இவர்களுடைய கப்பற்படையுடன் தன்னுடைய தரைப்படைப் பலத்தைக்கூட்டி ஆங்கிலேயரின் ஆதிக்கப் பெருக்கத்தை நிறுத்துவதே முதல்குறிக்கோளாக கொண்டிருந்தார். இக்கால தென்னிந்தியச் சம்பவங்கள் பற்றியும் ஐதர் அலி, திப்புசுல்தானுடன் பிரெஞ்சுக்காரர்கள் வைத்திருந்த உறவுபற்றியும் இந்நாட்குறிப்பில் நிறையவிபரங்கள் புதைந்துள்ளன.

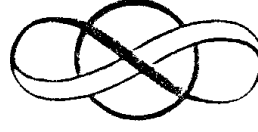
இந்த நாட்குறிப்பில் 74, 75, 76, 80, 80,81,89, 106, 108, 119, 120, 124, 142, 157, 159, 160, 161, 174 ம் பக்கங்களில் திருகோணமலை பற்றிய குறிப்புகள் வருகின்றன. உதாரணத்திற்கு 1783 மே மாதம் 29 ம் திகதி (வைகாசி-19) 'இந்தநாள் திருகோணமலையிலிருந்து கூடலூருக்கு கப்பல்வந்து சேர்வதிலிருந்து மருந்து, குண்டுகள் மற்றும் சாமான்கள் மிகுதியாக இறக்கினார்கள். மேற்படி கப்பல்கள் ஐந்தில் பிரஞ்சுக்காரருடைய கப்பல்கள் மூன்று. மேற்சொன்ன விடத்திலிருந்து. (திருகோணமலை) மேற்படி சாமான்களை ஏற்றிக்கொண்டு வருகையில் வழியிலே ஆங்கிலேயருடைய கப்பல்களிரண்டு வந்தபடியாவே இந்த மூன்று கப்பல்க்காரரும் இவ்விரண்டையும் பிடித்துக் கொண்டுவந்தார்களென்று கேள்வியாச்சு'. இப்படியே திருகோணமலை பற்றிய குறிப்புகளின் போது ஆயுதங்கள் அங்கிருந்து கொண்டுவந்து இறக்கியதாக நாட்குறிப்பு கூறுகின்றது.

ஆனால் பிரஞ்சு ஆட்சியின் கீழ் இலங்கை இருந்தாகவும், இலங்கையை பிரான்சு கைப்பற்றியதாகவும் நம்வரலாறு கூறவில்லை அப்படியாயின்.....

1767-1796 வரையிலான காலப்பகுதியில் இலங்கையின் நிலை பற்றி- வரலாற்றாசிரியர் கே.எம்.டி.சில்வா- A HISTORY OF SRI LANKA நூலில் இவ்வாறு குறிப்பிடுகின்றார்.

மனசில் மாற்றங்கள்

குயில் - யாஷுபுத்திரன்

மனிதர்களுக்கு இடையே ஏற்படும் உறவுகளில் சாதாரணமாகவே பெரியமாற்றங்களை உணரமுடியும். இதை ஒரு குற்றமென்று சொல்ல முடியாது. இந்த மாற்றங்கள் உண்டாகிற விதத்தில் மனதில் வருத்தத்தை ஏற்படுத்தினாலும், அதை ஒரு குற்றமாகக் கருதமுடியாது.

அதெல்லாம் அப்படி நடந்து விடுகிறது யாரையும் குற்றம் கூறிப்பயனில்லை. இந்த விஷயத்தில் எல்லோரும் குற்றவாளிகள்தான்.

நாற்பத்திலுந்து வருடங்களுக்கு முன்புதான் இதன் ஆரம்பம். வீடு கட்டக் தொடங்கிய போது வேலைக்கு வந்தார் ஒருவர். பூமியிலிருந்து சக்கான் பாறைகளிலிருந்து கல்வெட்டுகிற பொறுப்பை ஏற்றுக்கொண்ட ஒரு மேஸ்திரிதான் அவரை அழைத்துக் கொண்டுவந்தது.

சும்மா சொல்லக்கூடாது; கெட்டிக்காரன் மட்டுமல்ல, மனிதர்களுடன் எப்படிப் பழகுவது என்பதையும் தெரிந்து வைத்த ஒரு மனிதர். வேலைக்கு வந்த கொஞ்சநாளிலேயே, அந்தக் குடும்பத்தில் ஒரு வராகிப் போனார்.

வீட்டிலிருந்த குழந்தைகளுக்கு அந்த மனிதரில் கொள்ளைப்பிரியம். அதனால் அந்த வீட்டுக்கார அம்மாவுக்கும் அவரைப் பிடித்துப் போனது. கட்டிட வேலைக்கு இடையூறு இல்லாமல் வீட்டுக்குத் தேவையான வேலைகளையும் செய்வார். நடுவே குழந்தைகளின் ஆசைகளையும் பூர்த்தி செய்வார். இவ்வளவும் அவரது தொழிலுக்கு இடைஞ்சல் இல்லாமல் தொடர்ந்தது.

கட்டிட வேலை நடந்து கொண்டிருப்பதற்கு நடுவில் வீட்டுக்கு கிணற்றிலிருந்து தண்ணீர் இறைத்துக் கொடுப்பார். தேங்காய் உரித்துக் கொடுப்பார். சின்னச் சின்னவேலைகளையும் செய்வார். கட்டிட வேலை முடிந்த பிறகு தலையில் பாணை சுமந்து செடிகளை நனைப்பார். நல்ல நிலவு காய்கிற இரவுகளில், மண்ணை வெட்டிக் கிளறி விடுவார்.

வீட்டிலுள்ளவர்கள் எழுந்து கொள்வதற்கு முன்னால், அவர் வீட்டுக்குத் தேவையான வேலைகளைச் செய்து இருப்பார். அதிகமாகச் சொல்ல என்ன இருக்கிறது. அந்த வீட்டிலேயே அவர் வசிக்கவும் தொடங்கினார்.

வீட்டின் கட்டுமான வேலைகள் முடிந்த பிறகும் அவர்மட்டும் போகவில்லை. யாரும் போகச் சொல்லவும் இல்லை. வீட்டு வேலை, தோட்ட வேலை மட்டுமில்லாமல் வயலிலும் இறங்கி வேலை செய்ய ஆரம்பித்தார்.

அப்படி ஒரு வேலைக்காரராகவும், வேலைவாங்குபவராகவும் அவர் மாறினார்.

அந்த வீட்டுக்காரரோ சாதாரணமாக ஒரு வேலைக்காரனுக்குக் கொடுக்கும் கூலியுடன், மேற்பார்வை செய்பவர் என்கிற நிலையிலும் கணிசமான ஒரு தொகையையும் தருவார். கணக்குப் பார்த்ததே இல்லை. ஒரு தடவைகூட ஒரு சின்னத்தகராறு ஏற்பட்டதில்லை. அவரது கருத்துக்களோடு, வீட்டுக்காரரும் மோதவேண்டியநிலை ஏற்பட்டதில்லை.

அவர் செய்வது, செய்யவைத்து எல்லாமே அவசியமாக வேலை. அதை கவனமாகச் செய்தார். அவரைக் குற்றம் சுமத்த வேண்டிய சந்தர்ப்பம் ஒருபோதும் நேரவில்லை. அதெல்லாம் அவரது விருப்பப்படியே நடந்தது.

குழந்தைகள் வளர்ந்தார்கள். அவர்களுக்கு அவர் பிரியமான நபர்; அவருக்கும் அவர்கள் அப்படியே. அப்படி அந்த வீட்டில் அவரும் ஒருவரானார்.

அப்படிப்பட்ட நேரத்தில்தான் அவருக்கு இயற்கையான ஒரு ஆசைபிறந்தது. அதாவது ஒரு கல்யாணம் செய்ய வேண்டுமென்று. அது வேண்டியதும் கூட. வீட்டுக்காரர் உட்பட எல்லோரும் இந்த விஷயத்தில் அவரை அங்கீகரித்தார்கள்.

பெண்பார்த்தார்கள்; கல்யாணம் நிச்சயமானது. அப்பொழுதுதான் திடீரென்று ஒரு பிரச்சனை முளைத்தது. கல்யாணம் முடிந்தால், பெண்ணின் வீட்டிலேயே அவரைத்தங்க வைக்க வேண்டும்.

வீட்டுக்குழந்தைகளின் கருத்துக்களோடு அவர்களது அப்பா, அம்மாவுக்கு உடன்பாடு இல்லை. அப்படியெல்லாம் வீட்டு விடக்கூடாது. கடைசியாக வீட்டுக்குழந்தைகளே அதற்கும் ஒரு வழி சொன்னார்கள்.

முப்பது சென்ட்நிலத்தையும், ஒரு சிறிய வீட்டையும் அவருக்குக் கொடுக்க வேண்டும். அதையும் கல்யாணத்திற்கு முன்னாலேயே கொடுத்துவிட வேண்டும்.

அப்படியே அவரது கல்யாணத்திற்கு முன்னாலேயே நிலத்தையும், வீட்டையும் சுயவிருப்பத்திலேயே எழுதிக் கொடுக்கவும் செய்தார் அந்த வீட்டுக்காரர். அதனால் கல்யாணம் முடிந்த கையுடனே அவரும் மனைவி சகிதம் சொந்த வீட்டிற்கு குடிபோனார்.

இரண்டு முன்று வருடங்கள் கழிந்தன.

எப்படி என்று தெரியாமலே, இதற்கு நடுவில் அபிப்பிராய வித்தியாசங்கள் வேர்விடத் தொடங்கின.

சின்னச்சின்ன விஷயங்கள்தான். இன்னும் சொல்வதானால் அபிப்பிராய வித்தியாசங்களுக்கே இடமில்லாத, வலுவில்லாத விஷயங்கள், வாக்குவாதங்கள் உண்டானது.

இதையெல்லாம் யாரும் திட்டமிட்டு மனப்பூர்வமாகச் செய்யவில்லைதான். அப்படியெல்லாம் நடந்துவிட்டது. கடைசியில் இந்தச் சின்னச் சின்னவிஷயங்கள் அந்த உறவை, விரோதத்தில் கொண்டு போய் நிறுத்தியது.

வந்தவருக்கு அவரது புதிய மனைவியை விட்டுப்பிரிய வேண்டும். அவளுடன் குடும்பம் நடத்தினால் தமக்கு விடிவுகாலமே இல்லையென்று அவரே நினைத்துக் கொண்டது ஒருவேளை காரணமாக இருக்கலாம்.

அந்த வீட்டுக்காரரைப் பொறுத்தவரை இன்னும் ஒரு குடும்பப்பாரம் அதிகமானதாக உணரவில்லை. ஆனால் வந்தவரை நம்பமுடியுமா என்கிற சந்தேகம் வலுக்கத் தொடங்கியது.

பிரிந்துவிட வேண்டுமென்று வந்தவரும் வாய்திறந்து சொல்லவில்லை. பிரித்துவிடலாம் என்று வீட்டுக்காரருக்கு மனசில் ஒரு ஆசை இருந்தாலும் நேரிட்டுச் சொல்ல தைரியமும் வரவில்லை.

இப்படி இருக்கும் போதுதான் ஒரு நாள் என்னென்னமோ பேசிப்பேசி

முதல் கதை - 'தங்கம்'

தங்கம் என்ற சிறுகதை எனது முதல் சிறுகதை. எல்லோரும் பொதுவாக இராஜாக்களையும், திவான்களையும் பற்றியுமே எழுதிக்கொண்டிருந்த காலகட்டத்தில் (சுமார் 35 வருடங்களின்முன்) ஒரு பிச்சைக்காரனை மையமாக வைத்து நான் எழுதிய கதைக்கு நல்ல வரவேற்பு இருக்க முட்டுக்கட்டைகளைப் பொருட்படுத்தாது தொடர்ந்து எழுதமுற்பட்டேன்.

- வைக்கம் முகம்மது பஷீர் -
(புகழ்பெற்ற மலையாள எழுத்தாளர்)

வார்த்தைகள் எல்லை கடந்தது. அதுவும் எதேச்சையாக அப்படி நடந்துவிட்டது தான். மனப்பூர்வமாக என்றும் சொல்லமுடியாது. வீட்டுக்காரருக்குத் தாங்கமுடியாமற் போனபோது, கோபத்தில் இப்படிச் சொன்னார்:

'முதல்ல நீ வீட்டைவிட்டு வெளியில் போ. இனிமேல் இங்க வராது'

வந்தவர் வீட்டைவிட்டு இறங்கினார். அதற்குப் பிறகு அந்தவீட்டில் அவர் கால் வைக்கவே இல்லை.

ஒரு வாரம் கடந்திருக்கும்.

ஒருநாள் விவசாயிகள் சங்கக் காரியதரிசியுடன் நாலைந்துபேர் அந்த வீட்டிற்கு வந்தனர். வந்தவரின் பிரச்சனையை தீர்ப்பதற்குத் தான்.

வந்தவரை வெளியேற்றியதால், அவருடைய நாற்பது வருஷகால உழைப்புக்கான ஈட்டத்தொகை, மற்றும் சட்டப்படியான சலுகைகள், எல்லாவற்றையும் ஒரு கோரிக்கையாக்கி வந்திருந்தனர். வீட்டுக்காரர் அரண்டே போனார்.

'ஐயோ... முப்பது சென்ட் நிலத்தையும், ஒரு வீட்டையும் முணு வருஷத்துக்கு முன்னாடி குடுத்திருக்கிறேனே.'

அதைக்கேட்டு அர்த்தபுஷ்டியான சின்னச்சிரிப்போடு காரியதரிசிகேட்டார். 'அது நீங்களாக இஷ்டப்பட்டு குடுத்தது தானே!'

பலநாட்கள் கூடிக்கூடி யோசித்ததற்குப் பிறகு, ஊரிலுள்ள பலரும் தலையிட்டு கடைசியாக முன்று வருஷம் வேலை செய்ததற்கு மட்டும் ஒருதொகை கொடுத்தால் போதும் என்று தீர்மானித்தார்கள். அத் நேரத்திலும் பலவித கணக்குகள் மேலெழும்பின. அதெல்லாம் ஒரு தடையாகவே இருந்தாலும் ஒருவகையாகத் தீர்ந்து போனது.

நெடுங்காலத்து களங்கமற்ற, பரஸ் பர நட்பு அல்லது உறவு இப்படிக்கோபத்தில் கலைந்திருக்க வேண்டுமா? பிரிய வேண்டும் என்று மனதில் தோன்றிய போதே, சண்டை போடாமலே பிரிந்து போக வழி இருந்ததே!

என்னமோ இன்றைய காலகட்டத்தில் அப்படியெல்லாம் முடிவதில்லை. அதே மாதிரி வீட்டுக்காரரும் சண்டை போட்டுப்பிரிய வேண்டியிருந்தது. சண்டை போட்டுக் கொள்ளாமலேயே அவரைச் சொல்லி அனுப்பியிருக்கலாம். மனித உறவுகள் நிலைத்துநிற்க கொடுக்கல்-வாங்கல் விஷயங்களில் சரியான கணக்குத் தீர்த்தல் மனிதர்களுக்கு இயல வேண்டும் இல்லையா?

இந்தக் காலத்தில் அப்படியெல்லாம் நம்மால் சரிசெய்ய முடிவதில்லை. இதெல்லாம் நம்மைச்சுற்றியும். ஏன் நாடு முழுக்க நடந்து கொண்டிருக்கிற கதைகள் தானே!

6

ஆகா ஷாகித் அலி
(Agha Shahid Ali)

டாக்கா மஸ்லிம்

.....மிகவும் அழகான வேலைப்பாடுடைய
டாக்கா மஸ்லினைச் சேகரிக்க அவன்
ஓராண்டு முழுக்க முற்பட்டான்.
- ஆஸ்கார் ஒய்ல்ட்
டோரியன் கிரேவில் சித்திரம்

ஒளியூடுவிச் செல்லும்
அந்த டாக்கா மஸ்லினுக்கு
நெய்யப்பட்ட காற்று, ஓடும் நீர்,
மாலை நேரப் பனித்துளி என்றெல்லாம் பெயர்.

அந்தக்கலை இப்போது மடிந்துவிட்டது.
மடிந்து நூறாண்டுகளுக்கு மேலாகிவிட்டது.

என் பாட்டி சொல்கிறாள்:
"அதை உடுத்தவதும் தொட்டுப் பார்ப்பதும்
என்னவென்றே இப்போது யாருக்கும் தெரியாது"
அவள் ஒருமுறை அதை உடுத்தியிருக்கிறாளாம்
அது அவள் அம்மா தந்த சீதனம்
தலைமுறை தலைமுறையாய்
உடுத்தப்பட்டுவந்த ஒருசேலை
ஒரு மோதிரத்திற்குள் நுழைந்து இழுக்கப்பட்ட
ஆறு கஜ சேலை,
உண்மையான டாக்கா மஸ்லின் தாள்.

பல ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு
அது தைந்து கீழிந்துவிட்ட போது
தங்கநிற நூலால் செய்த பூவேலைகள் நிறைந்த
கைக்குட்டைகளாய் அது சென்றடைந்தது
மருமகன்களிடம்
அவையுமே இப்போது இல்லை.

வரலாற்றுப் பாடத்தில் படித்தோம்,
நெசவாளிகளின் கைகள் துண்டிக்கப்பட்டது பற்றி
வங்காளத்தில் தற்கள் மௌனமாக்கப்பட்டது பற்றி
ஆங்கிலேயர்கள் இங்கிலாந்திற்குக் கப்பலில்
கச்சாப் பருத்தியை அணுப்பியது பற்றி
இந்தவரலாற்றால் பாட்டிக்கும் பயனேதும் இல்லை

அவள் சொல்லத்தெல்லாம் இது தான்:
இக்காலத்து மஸ்லின் சொரசொரப்பானது.
இலையுதிர் காலத்து விடியற் காலையில்
தொழுகைநடைத்தக் கண்விழிக்கும் போது மட்டுமே
அதே மாதிரியான நெசவைத் தொட்டுணரமுடியும்.

அவள் சொல்கிறாள்:
ஒரு நாள் காலை காற்றில் பனிபடர்ந்திருந்தது
ஏதோ சூப்பகத்தில் அக்காற்றைத்
தன் மோதிரத்திற்குள் நுழைத்து இழுத்தாளாம்.

* தந்தில்: வ. சீதா, என்விராஜதரை

ஆகா ஷாகித் அலி காஷ்மீரில் பிறந்தவர். அங்கும் டெல்லியிலும் பல்கலைக் கழகப் படிப்பை முடித்துவிட்டு அமெரிக்கா சென்று அங்கு பென்சில் வேனியா அரசுப் பல்கலைக்கழகத்தில் முனைவர் பட்டமும் அரிசோனாப் பல்கலைக்கழகத்தில் M.F.A. பட்டமும் பெற்றார். ஆங்கிலத்தில் மிகச்சிறந்த கவிதைகள் எழுதும் அவரது படைப்புகள் மிகமுக்கியமான கவிதைப்பத்திரிகைகளில் வெளிவந்துள்ளன; பல தொகுப்புகளாக நூல்வடிவில் வெளிவந்துள்ளன. அவர் மிகச்சிறந்த மொழிபெயர்ப்பாளரும் கூட. உலகப்புகழ்பெற்ற பாகிஸ்தானிய உருதுக் கவிஞர் ஃபெய்ஸ் அஹமத் ஃபெய்ஸின் கவிதைகள் அவரால் ஆங்கிலத்தில் மொழியாக்கம் செய்யப்பட்டு The Rebel's Silhouette என்ற தலைப்பில் நூலாக வெளியிடப்பட்டுள்ளன. தற்போது அவர் நியூயார்க்கிலுள்ள ஹாமில்ட்டன் கல்லூரியில் ஆங்கிலம் பயிற்றுவித்து வருகிறார். இக்கவிதைக் கீழ்க்காணும் நூலிலிருந்து மொழியாக்கம் செய்யப்பட்டுள்ளது: Agha Shahid Ali, The Beloved Witness (Selected Poems), Viking, New Delhi, 1992

வாசகர்கள் அனைவருக்கும்,

1994 - புதுவருட, பொங்கல் வாழ்த்துக்கள்!

மௌனம்